

Ringsted (Zahle) har stillet, ligger det simpelt hen i, at jeg ikke deler den Opfattelse, at det løser Problemet. Jeg er af den Mening, at den Handling, som der er begaaet, ligger udenfor Finansministerens Kompetence, og som Følge deraf burde dette rettelig godtgøres gennem en Rigsretsanklage. Det har jeg sagt i Finansudvalget, og efter den Vending, Diskussionen nu har taget, finder jeg det ogsaa rigtigt at sige her, at det er min Opfattelse af Sagen, og jeg tror, den deles af mange.

K. M. Klausen: Naar de socialdemokratiske Medlemmer af Finansudvalget ikke ere Medforslagsstillere til den omtalte Anmærkning, er Grunden ikke den, at vi i Realiteten ere imod den, men den, at jeg synes, at denne Anmærkning ikke er tilfredsstillende, ikke vidtgaaende nok. Jeg har i Finansudvalget gjort gældende, da denne Sag blev drøftet, at det var et Spørgsmaal, som burde ordnes ved særlig Lov, da der vedrørende denne Sag forekommer mig at være et Hul i vor Lovgivning, som burde udfyldes. Jeg har flere Gange gjort opmærksom paa det her i Folketinget, men hidtil er det ikke lykkedes at faa et saadant Lovforslag frem, der kunde udfylde det meget store, betænkelige Hul, som der efter min Overbevisning er i vor Lovgivning. Det hedder i Grundlovens § 47, at ingen Staten tilhørende Domæne kan afhændes uden ifølge Lov. Man har altsaa den Gang, Grundloven blev givet, sikret Statens Domæner, og den Gang var disse Domæner jo meget omfattende, medens de nu ere meget fattige og smaa; vi have de to smaa Gaarde nede ved Hillerød og de 14 forsultne Domænekirker og nogle Søer og Moser, det er hele Herligheden. Men den Gang ejede Staten jo udstrakte Domæner, som blev afhændede ifølge særlige Love, der blev givne i 50'erne. Man har altsaa den Gang søgt at sikre Statens Domæner, men man havde den Gang ikke Øjet aabent for, at det ogsaa gjaldt om at sikre Statens andre Ejendele, og disse Ejendele blive jo større Aar for Aar, omfatte jo nu uhyre store Værdier, der langt overgaa det, man den Gang i 1849 vilde sikre gennem en Grundlovsbestemmelse. Her forekommer det mig, at der er et meget betænkeligt Hul i vor Lovgivning, og jeg synes, det burde snarest muligt udfyldes.

De Begivenheder, der foreligge fra den sidste Tid, synes jeg stærkt opfordre til, at Regeringen bør fremsætte et Lovforslag, hvorved man sikrer andet end

Domænerne her i dette Land. Vi have sørgelige Erfaringer for, at en Minister kan tillade sig Ting, som maa anses for at være stridende mod Statens Interesser; jeg skal saaledes nævne, at Ministrene i 70'erne solgte Marmorkirkens Grund, og jeg skal minde om, at Hørring i Slutningen af 90'erne solgte, jeg tror, det var 9 Tdr. Land, og endvidere skal jeg nævne som et tredie Eksempel, at Krigsminister Madsen solgte eller overlod meget værdifulde Byggegrunde her i København til Heide for at faa flyttet Krudttaarnene ud i Fæstningen. Her havde det været heldigt, om der havde været bestemte Lovbestemmelser, saa at en Minister ikke kunde handle paa egen Haand. Det er det, jeg har ønsket, gennem denne Sag at faa rejst Spørgsmaalet om bestemte Lovbestemmelser. Selv om denne Anmærkning kunde blive vedtagen, gælder den jo kun for det kommende Finansaar; ingen ved, om Ministeriet, naar det næste Aar forelægger Finanslovsforslaget, ogsaa vil sætte denne Anmærkning ind derpaa, og ingen ved, om Tinget vil vedtage en saadan Anmærkning, saa det er en meget kortvarig Betydning, en saadan Anmærkning har; og da den altsaa kun omfatter en meget ringe Del af de Aktivmasser, som burde sikres, have vi ikke villet være Medforslagsstillere dertil.

Men jeg skal tillade mig at benytte denne Lejlighed til at spørge den høje Regering — det maa vel være den højtærede Konseilspræsident —, om han ikke finder, det nu var rimeligt at fremsætte Forslag til saadanne Lovbestemmelser, hvorved al Statens Ejendom sikres lige saa fuldt som Domænerne, saa at den uhyre Mynighed, som de enkelte Ministre nu have, bliver frataget dem. Der er vist ifølge den nu bestaaende Lovgivning intet til Hinder for, at Kultusministeren den Dag i Morgen kunde sælge Nationalteatret, eller, at Ministeren for offentlige Arbejder kunde begynde at sælge løs af Statsbanerne, jeg tror ikke, at Lovgivningen forhindrer det, men vi ville dog sikkert alle indrømme, at det er meget uheldigt, at der er lagt en saa uhyre Magt i Administrationens Haand, og jeg synes, det maatte være i Regeringens egen Interesse at komme med Forslag til en Lovbestemmelse, hvorved disse store Statsaktiver blev sikrede paa samme Maade, som Grundloven i sin Tid har sikret Domænerne. Det er som sagt de Grunde, der have været bevægende for os fra Socialdemokratiets Side til ikke at ville være Medforslagsstillere til denne Anmærkning. Det er naturligvis ogsaa en god